

Een uiterst gewichtige aangelegenheid.

De last van de gehele mensheid rust op mijn schouders.

Mijn oma verzekerde mij dat er geen andere oplossing was dan gewoon de regels te volgen.

Ze sprak dikwijls over de goede oude tijd toen trouw, loyaliteit, vertrouwen en verdraagzaamheid nog waarden waren die iedereen met de paplepel ingegeven kreeg. Deze woorden zijn enkele jaren geleden uit het woordenboek geschrapt omdat ze in onbruik geraakt zijn.

“Het is moeilijk te vatten dat egoïsme, wantrouwen en argwaan het nieuwe normaal geworden zijn,” zei mijn oma verontwaardigd toen ze dit vernam.

Zij was helemaal niet te vinden om woorden te schrappen die de mensen in de toekomst misschien nog zouden kunnen nodig hebben.

“Al was het maar om mensen nieuwsgierig te maken naar hun betekenis en misschien zo een hype te creëren. De renaissance van de oude waarden.” Droomde ze hardop.

“Wanneer gaan we beseffen dat we door de keuzes die we maken elkaar beïnvloeden. Ieder keuze maakt een verschil, hoe klein ook. Elke steen die in een rivier verlegd wordt, laat hem anders lopen.” Voegde ze er nog aan toe.

Het is mij altijd bijgebleven. Ook omdat ze toen beloofde mij te zullen helpen als ik deze uiterst gewichtige beslissing zou moeten nemen.

“Deze beslissing,” zei ze, “zal de rest van jouw leven bepalen maar ook die van de mensheid.”

Nu de dag gekomen is, kan ze eindelijk nog eens de geschiedenis vertellen die zij vanop de eerste rij had meegemaakt.

We hebben ons in de online spreekkamer gezet, zoals mijn oma het in haar dialect noemt, maar eigenlijk is het gewoon de chatroom. Iedereen praat dezelfde taal, alleen de ouderen spreken nog een dialect, iets wat vroeger blijkbaar hun moedertaal was geweest. Haar hologram zit voor mij. Hoe dikwijls hebben we hier niet samen gezeten? Vroeger vertelde ze me sprookjes en naarmate ik ouder werd, werden de gesprekken filosofischer en diepgaander. Ook al woont mijn oma duizenden kilometers van mij vandaan, het lijkt alsof ze altijd dicht bij mij geweest is.

“Vroeger bestonden er landen,” begint ze met een uiterst formele stem alsof ze van een autocue afleest, “die elk apart beslissingen namen. Maar deze beslissingen hadden enkel betrekking op de korte termijn omdat de leiders maar een beperkte houdbaarheidsdatum hadden. Door hun beslissingen probeerden ze deze houdbaarheid zo lang mogelijk te rekken. Het grotere geheel, de toekomst, werd hierbij echter aan de kant geschoven. De toekomst, in hun ogen, duurde tot aan de volgende verkiezingen.

Op een gegeven moment dwong de natuur al deze leiders van al de verschillende landen om samen actie te ondernemen. De aarde bevond zich in een crisis. Alsof God beslist had dat het zo niet verder kon en Hij zelf het heft in eigen handen genomen had om de mensheid tot de orde te roepen. De ontwikkeling die de schepping had doorgemaakt, was niet helemaal volgens Zijn plan verlopen. Een beetje zoals een kind dat op het verkeerde spoor terecht komt en waar je geen vat meer op hebt, tenzij met drastische maatregelen. Dus op een gegeven moment, ik weet het nog goed, het was in die periode dat ik je grootvader leerde kennen...”

Haar ogen schieten elke keer weer vol tranen als ze over opa spreekt.

Ik zie hoe ze haar tranen wegslikt en alsof deze kleine onderbreking er niet was geweest, gaat ze verder met haar verhaal.

“Dus toen er echt geen oplossingen meer te vinden waren of beter gezegd, elke oplossing gewoon een pleister op de etterende wonde was, sijnpelede het besef door dat ze het over

een andere boeg moesten gooien. De politiek kon zich beter afzijdig houden. Kritische tongen beweerden dat ze hun verantwoordelijkheid uit de weg gingen en de zwarte piet doorschoven naar iemand anders om hun eigen vel te redden. En misschien was dat in het begin wel het idee van verschillende wereldleiders. Of ze beseften dat ze incapabel waren om deze crisis het hoofd te bieden.”

Ze stuurt een foto door.

“Voilà, hier is het, de knapste koppen van de wereld”. Ze neemt even de tijd om een slok koffie te drinken.

“Dit zootje ongeregeld,” gaat ze verder, “heeft ervoor gezorgd dat de aarde en de mensheid gered zijn.”

Ik zucht. Deze mensen hebben er dan misschien wel voor gezorgd dat de aarde gered is maar hoe we nu leven, kunnen we ons dan nog wel mensen noemen? Waar is ons zelfbeschikkingsrecht naartoe. Vanaf de dag dat we geboren worden is ons leven zo goed als uitgestippeld, de enige verrassingsfactor is wanneer het einde komt, dat is God die beslist.

Oma dwaalt terug af en vertelt in geuren en kleuren hoe ze opa leerde kennen.

“Oma heeft makkelijk praten,” zegt een kritisch stemmetje in mijn hoofd, “zij heeft nog de vrije keuze gehad haar man te kiezen.”

“Maar langs de andere kant heeft zij ook de urgentie van de veranderingen ten volle beseft,” zegt een ander stemmetje. Voor haar is dit geen geschiedenis maar een deel van haar leven. In de fleur van haar leven stond de wereld op het punt te vergaan.”

‘Deze crisis is vergelijkbaar met het uitsterven van de dinosaurussen’, lees ik als krantenkop bij het artikel dat ze ook nog doorgestuurd heeft voordat ze de draad van haar relaas weer oppakt.

“De knapste koppen uit de hele wereld, uit alle mogelijke disciplines waren samen gezet om tot een oplossing te komen voor deze crisis. Zoals er reikhalzend uitgekeken wordt naar de witte rook als er een nieuwe paus in Vaticaanstad moet gekozen worden, zo keek nu heel de wereld uit naar de oplossing die zou worden geopperd. De hele wereld sprak over niets anders en natuurlijk had iedereen dé oplossing om alle problemen van de wereld op te lossen. Maanden aan een stuk werd er maar één hoofdpunt op het nieuws getoond maar eigenlijk werd er niets gezegd. Het overleg was top-secret en het verdict kon pas bekend gemaakt worden als alle pistes grondig onderzocht waren. Daarna werd een commissie ingesteld om alles nog eens te dubbelchecken, en dan nog eens een andere commissie die als taak had om na te kijken dat die eerste commissie niets over het hoofd gezien had. Dus totdat al deze commissies hun werk hadden gedaan, viel er eigenlijk nog geen nieuws te brengen, alleen speculaties.”

Oma nam diep adem.

“Uiteindelijk, na vijf maanden van speculeren en kijken naar het gebouw waarbinnen zich dit alles afspeelde, werd het masterplan voorgesteld.

Het bestond erin iedereen die twaalf jaar werd te vaccineren tegen alle mogelijke virussen die er sinds het begin der tijden zijn geweest, ook tegen het verliefdheidsvirus.

Tegelijkertijd zou een DNA-staal afgenomen worden om in de “globale DNA-databank der mensheid” te steken om te onderzoeken welke DNA's gekoppeld moesten worden om een zo sterk mogelijk ras te kweken.”

Toen ik dit voor het eerst hoorde, zo’n twaalf jaar geleden, was ik geschokt. Wij zijn herleid tot een code die zo gecombineerd wordt opdat de mensheid zou blijven voortbestaan, besloot mijn kritische geest. Maar wat kan je als twaalf jarige hiertegen inbrengen?

“Werd dit allemaal zomaar aanvaard?” vraag ik.

“Eerst was er wel wat commotie ontstaan,” gaat mijn oma onverschrokken verder, “omdat het deed denken aan wat er in het verleden gebeurd was met het Arische ras en daarnaast het uitroeien van mensen die hiertoe niet behoorden. Toen bekend raakte dat enkele bevolkingsgroepen, door te veel inteelt, uitgeroeid waren doordat hun DNA niet bestand was tegen agressieve virussen, groeide het voortschrijdend inzicht dat het voor de overlevingskansen belangrijk was om zoveel mogelijk te mixen, en dat overtuigde zelfs de hardnekkigste tegenstanders.

De vergelijking dat het opzet leek op een kweekprogramma zoals ze in dierentuinen gebruiken om gezonde dieren te krijgen en dus het uitsterven van bepaalde soorten te voorkomen, werd al snel gecensureerd.

De neurowetenschap had het stuk in de hersenen dat ervoor zorgt of je al dan niet verliefd wordt, kunnen lokaliseren. Hierdoor werd het argument gestaafd dat verliefd worden gewoon een chemische reactie is die getriggerd of uitgeschakeld kan worden.”

Mijn oma kijkt me aan met een blik die zegt: ‘*Waar blijft dat enthousiasme?*’.

“Gearrangeerde huwelijken waren in sommige culturen reeds eeuwen alledaagse kost,” probeert ze mij gerust te stellen, “maar dan kozen de ouders welke huwelijkskandidaat voldeed, nu mag jij zelf kiezen. Weliswaar uit een select groepje maar je hebt wel de keuze. En je kan ervan op aan dat het een goede genetische match is. Het kan niet misgaan. Het is de politiek die beslist en de burgers moeten zich erbij neerleggen. Elk individu op deze aarde moet zijn steentje bijdragen en zijn verantwoordelijkheid nemen, ook jij.”

Ik zucht weer. Ik heb nog niet gekeken welke mannen de wetenschap voor mij geselecteerd had. Iets hield me tegen om de link te openen. Misschien was het omdat ik te veel houd van de romantische verhalen die mijn oma altijd vertelde toen ik klein was. Op een dag duikt de prins op het witte paard zo maar ineens op uit het niets, hij neemt zijn uitverkorene mee naar zijn kasteel waar ze nog lang en gelukkig leven.

Ik vraag mijn oma om mee te beslissen in welke volgorde ik de mannen zou zetten. Ik stuur de link door. Na twee minuten wordt haar computer vanzelf afgesloten en krijgt ze de melding: “onauthorized behavior”.

“Ze willen precies niet dat je hulp krijgt.” Reageert ze lachend. “Vertel me maar gewoon wie jij denkt dat je wel leuk zal vinden.”

Op welke criteria hebben ze zich gebaseerd om mijn perfecte lijst met huwelijkskandidaten samen te stellen? De wetenschappers hebben een logaritme toegepast op ieders DNA. Met het menselijke aspect, het psychologische deel, wordt geen rekening gehouden. Waarom zou men ook, als iedereen zijn zin zou doen, is het anarchie troef. Je kan beter een man hebben die rationeel goed bij je past. Daarbij blijf je er ook niet voor altijd zo aantrekkelijk uitzien, dus dat aspect hoeft niet meer waarde te krijgen dan het heeft.

Op de dag van het huwelijk krijgen we een vaccin toegediend dat ervoor zorgt dat we verliefd worden op elkaar. Tijdens de volgende veertien dagen, de wittebroodsweken genaamd, moeten we samen in quarantaine om er zeker van te zijn dat het verliefdheidsvaccin goed zijn werk kan doen. Daarna worden we overgebracht naar onze uiteindelijke woonplaats. Ergens tussen de tussen de 30ste en de 60ste breedtegraad. De rest van de aarde is natuurgebied.

We mogen twee kinderen verwekken en daarna worden we gesteriliseerd. Als we ziek worden, worden we niet behandeld. Er wordt enkel op een verantwoorde en efficiënte manier omgegaan met energie, geen energieverstopping. Als je sterft gebruiken ze jouw

organen voor iemand die waardevol genoeg is om gered te worden.

Mijn moeder verzekerde me dat als de verliefdheid weg was, ondertussen de liefde gegroeid was en dat ik me daar niet te veel zorgen over hoefde te maken. Het verliefdheidsserum is straf spul en elke 5 jaar krijg je een boostervaccin waardoor je weer tot over je oren verliefd wordt. Zo erg zelfs dat je er ziek van bent. Buikpijn, slapeloze nachten, geen eetlust meer, je niet kunnen concentreren, maar na enkele maanden verminderen de ergste symptomen en kan je weer op een normale manier functioneren.

Mijn lijst bestaat uit een twintigtal mannen. Als ik mijn keuze bevestigd heb, worden weer bepaalde algoritmes toegepast om te bepalen wie mijn man zal worden en wordt onze huwelijksdag vastgelegd.

Elke persoon heeft een dossier waarin je de informatie over die persoon vindt: een quotatie van vrienden en familie op verschillende eigenschappen en alledaagse competenties: kan de afwas doen, het bed opmaken, koken,...het heeft veel weg van een reclamefolder. Alle mannen lijken het neusje van de zalm, de vangst van je leven, de prins op het witte paard.

Ik zie de laatste beschikbare man van Australië in mijn lijst staan. Australië moet terug maagdelijk worden zodat de natuur ook hier het land terug kan inpalmen. Als ik voor hem kies moet ik in Vladivostok gaan wonen. Als ik voor de Ethiopiër kies wordt mijn woonplaats Montreal.

Mijn oma heeft mijn volgorde goedgekeurd en toch twijfel ik nog.

Mijn keuze bepaalt de toekomst van al de generaties die na mij komen, zoals de keuzes van de generaties voor mij, mijn leven bepaald hebben.

Ik kijk nog even vertwijfeld naar mijn oma, ze knikt me bemoedigend toe.

Met mijn ogen dichtgeknepen druk ik op de knop om mijn definitieve volgorde te bevestigen. De rest van mijn leven ligt nu in de handen van het algoritme.